

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoću ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihciziscežerńi w Budyšćinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Judika.

Jana 11, 47—57.

Tyžazy našćich paczeršćich džěczi pšched woltarjom šedža, šo bychu šwědčenje wo tym wotpoložile, šćto je jich nadžija ša žiwjenje, šćto maja ša trěbne a nušne k šwojemu šbožu. Wone wjedža, šćto k žiwnosći a potrjebnosći čžěła a žiwjenja šlušća. Ale šćto k dušće žiwjenju šlušća, to je šo nětotremu čžětko wotkryło. Wóh šwjaty Duch čžyl je wo tym roššwětlíč. A kětko jažnosće je nam wšćem trjeba! Hlaj, kaš tam židowšća rada, š najwóšebnišćich, najmudrišćich haj najpobožnišćich luda wobštejaza, radži wo Ješušu, kaš šašlepjena, bješ bójšćeho šwětla, šo jeho k šmjerczi šašudža. To je šćhutne póšćne šłowo k dopomnjenju tež ša našć žylj lud. Tak pšćiwola Judika:

Šswjaty póšć dopomnješ, šo bychmy niz po čžłowšćim, ale po bójšćim šudžili.

Šswjaty póšć wo Anješa Ješušowym wukhodže še šwěta rěczi. Čži šćhromadženi židowšćeje rady šo prašćeja: „Šćto čžinimy? Wostajimy-li jeho tak, dha budža wšćitzy do njeho wěricž.“ Kajzy wobšboženi běchu, kiž běchu k Ješušej pšćišćili, šebi jemu wo njebiesćim Wótzu, wo dušći a Božim kralešćtwje šwědčicž dacz. „Tak nihdy nihtó rěczał njeje.“ Boži měr a trošćt do wutrobow š jeho šłowa a wot jeho žylje wóšobny bježšće! To njebiesće jedny, kiž by na njeměr, šwadu a šćaženje myšćili. Wšćšći luda šo boja, šo mohł šo šběžšć sa njeho šběhnyč

a kraj a lud do šćaženja šapadnyč! Njebiesće paš wina pšći tymle jich mēnjenju jich čžłowjećna wopacžna wutroba? Woni čžychu ludowe wotěšćki džeržecž, ludej radšćo dacz kšhodžicž kaš šćadlej bješ pašćyrja! Tak bješće tyžaz lět pošdžišćo, jako wodžerjo šćšćěšćijanšćeho luda šwojeho kšnježenja a čžakšneho lěpšćeho hladachu, šabnyšći Ješuša a fromnych dušćow. Kóždemu duchownemu je na wutrobu šwjajane, šo by, šo wotrjěknyšći šwojemu šamšćnemu wužitkej, šo ša to horil, šo bychu dušće wěrike a wušnale: To jene je nušne, to Ješuš je šam!

Kětko bychu hišćće w šćšćěšćijanšćtwje paš tež džęšća najradšćo rjelli: Wěra je še šććodu ša kraj a lud! Kětko bychu radžili, Ješuša na šćronu pšćinješć. Wón jich čžłowjećnemu požadanju, jich šćnišćim interešćam nješćluži. Duž přecž š nim! Wóš ludo! Šdyž byl wón a jeho žohnowanje, šćšćěšćijanšćtwo přecž, potom byl tež kčžew luda wotpadnył. Hlej, kaš poklecže nad židowšćim narodom wot šacžikšnenja teho praweho čžětko leži. Šběžći našćawaja, hacž Rómšzy šapalž do šwjateho mēšća čžižnu a wóšmu nješćmērne tyžazy do zušćeho kraja přecž. Džerž, mlody šćyno a džowka, džerž, nano a macžer, wótzow šwjate herbšćwo! Šsudž šobu niz po čžłowjećnym, ale bójšćim!

Kajšaš, tón, kiž ma šo ša najmudrišćeho mješ radnikami, rjěkny: „Wšć ničžo njewěšće, tež ničžo njerošćpomnicze. Lěpje, šo by jedny čžłowjek wumrjel ša lud, džylj šo by žylj lud šabinył.“ Haj, wojak ma šwoje čžětko a kraj ša žylj lud a wótzny kraj ša wopor dacz —

tola žadny dobry do šmjercze storcženy bycz, dokelž šo to zplemu ludej lubi! Jesuŝ běšche lěpšchi wšchěch Farisejskich a Židow! Njeběšche tak někotry profeta hižom šo ša- storcžil, dokelž běšche ludej se šwojim jašnym a kaž nahi mjecz wótrym šłowom njespodobny šo scžinik?

Nawukń, mój póstny hoščo, tu: My mamy po bójškim, niz po człowškim šudžicž. A my dyrbymy druhdy, hdyž šo wo wěrnosč a jejne šastupjenje jedna, šami štejecž! Wulke wjetšchiny njewuczinja. Stej ty kručze a njebojašnje w ludowej šyle, kiž na lěwym bohu steji a chze šchěroki pucz město wušteho. Žane ludowe, žane wucžerške majoritety šame na šebi njeplacža — ale mój Bóh a Šbóžnik, šotremuž moja dušcha a šwědomnje šluscha.

Mój mlody šchescžijano, njeběž tu a tam šobu, dokelž jich wjele tam běži:

„Njech šwětny lud šo šmėje mi,
Ja šawošanu pšchi tebi;
Njech druhy hrěchi lubuju,
Ja, luby Jesu, š tobu du.“

Tak ty šwjaty póst po bójškim waschuju šwjecžiš, hdyž šo ša Boha a Šsyna Božeho roššudžiš, hdyž ty, město jeho š nowa šchizowacz, se šlym šam radšcho šchiz na šo wošmjesch!

Na wulkej parnej lóžzi, šotraž pšches morjo jědžesche, buchpu puczowarjo w nozy šbudženi: „Woheń, woheń!“ Šchtož nětak dóndže, do czołmow šestaka, kiž šo do morja w štoku špušchězachu. Žena macž š džešacžlětnym šynkom pšchindže pšchepoždže. Jedny móžesche šo š nisy hišchěže šobu wšacz. Duž wona šynka hišchěže raš na wutrobu tlóčiwšchi a wokošhawšchi na czolm pušchězi: „Dži božemje, tón šnješ šwarnuj čže na wšchěch twojich puczach!“ Šotom šebi šylšy šetrjemšchi šo dželesche! Šólž je wotroštk, ale ženje nješabyl, šajku lubošč je macž jemu wopokasała, žiwjenje ša njeho wostajo! Na to šebi myšlimy, hdyž šwjaty Šan praji: „Jesuŝ dyrbjesche wumrjecž ša lud, a šo by džěcži Bože šhromadžil na jene. To běšche Boža wola, njech běšche tež šajšajšowa człowška hinaš myšlika! Bóh wjedže — my chzemy šo wješcz dacž. Šschizowany Jesuŝ š wulkej lubošču naš wumože, kaž tamna macž šwojeho šyna. Wón hromadži Bože džěcži. Wón wabi š k šwojemu paštyrštemu šijej našchich mlodych a šarych; my chzemy hičž a pošluchacz.“

Šutry běchu blisko. Šutry šu pšched durjemi. Šswjaty čžaš nětkle je š dopomnjeryjom, šo bychmy niz po człowje- škim, ale bójškim šudžili. Šnježe, wupšchescžeraj jašnosčž do našcheho luda, šnježe, šlamaj a wodž moju człowjecžnu wolu š šebi čžescži. Šamjen. M. w M.

Golgatha.

(Šerof.)

Šana 19, 17.

Šches wšchelle města, šraje
Ššym hižom puczowal,
Wot wjele horow, šlakow
Do dolow šhladowal:
Šaš wjšche wšchitkich horow,
Šiž wóčžko wohlada,
Šsej wažu šórkcu čžichu,
Tu šórkcu Gulgatha.

Do mróčel njedošaha
Šrje š czolom šodowym,
Tež nješbēha do šosta
Ššo š lizom šlónčžitym;
Tak šemi wotewšaty,
Tak bliski š njeby ja
Šaš ženje nješšym šupil,
Šak tam na Gulgatha.

Tam šordych lěšow šróny
Šwerschł nahi njenješe,
Šiz dubow šrašne wjerschki,
Šiz šrjexo žedrowe;
Ššchě šralowške paš žedry
Štej' šory šermona
Ššched šchizom ššhila šróny
Na šorje Gulgatha.

Šrje njewohladašch uihdže
Tam šwěta šrašnosčže,
Šiz mlóbdne, šjane šuki,
Šiz šeki šlēborne;
Šchto paš je wšchitka šrašnosčž,
Šdyž widžu se šchizža
To woblicžo mi drohe
Na šorje Gulgatha.

Tež nješórlu šo šeczka
Tam žana se škaly,
A šeki njewaleju
Ššo š njej' do doliny;
Tu běži š dónka šchizža
Šaš šudžen žiwjenja
Do najdalšchich šrajow:
To šrej je š Gulgatha.

Tu šórkcu njerošjajšnja
Tež šlota šilina,
Šě, štajnje nad nej šteja
Tam čžorne njewjedra;
Šod najmódrishim nješjom
Šaš dušcha pntala
Še čžiche, šwjate mroki
Na šorje Gulgatha.

Tam šyri šordy šohan
Na šwoju wutrobu,
A šrudny šchachaš nańdže
Tam radoščž nješješku;
Tam šrincža šwjate šaršy
Šam šbóžne šlorija,
Špēm wěčžnosčž šanošchuje
Šo šorje Gulgatha.

Tam dži, mój puczowarjo,
Tam dušchi pošoj daj,
Tam hrěchow-wodawarjej
Ššwój hrěch čžiški š nohomaj;
Dži šotom, šbóžna dušcha,
Šhwal, šchtož šy doštala:
Šucz wjedže š šaradišej
Ššches šoru Gulgatha.

Šurij Šróštk.

Boži mēr.

Mŕy ſmy w tu ſhwilu w njeměrnym czaſu žiwu, w kotrymž wſchelake duchowne mozy ſe ſobu wojuja. Podobne czaſy ſu hižom ſwjeczi japoſchtoljo pſchežiwili, a tola ſo nad nimi Jeſuſowe ſłowo dopjelni: „Sswój mēr wam woſtaju.“ Mēr je herbſtowo Božich džeczi tež ſa czaſ njeměra a pſcheſcžehanja. To paſ njeje mēr ſwěta, tole nimolecžaze pſchijomne lyncze, kotrež móže ſo nahle ſnicžicž a wutrobu próſdnu woſtaja. Ně, mēr Božich džeczi je njeſranjomny, pſchetož wón wotpoczjuje na wěcžnje płačaznym wujednanju wumoženeje duſche ſ Bohom pſches ſkhrjſtuſowu krej. Tehodla tón Knjes praji: „Sswój mēr wam dawam.“ S tymle měrom we wutrobje naſ bėdženje ſwěta, do kotrehož ſmy poſtajeni, njewuſtróža, tež czeſpjenjom, nam ſ teho wuſhadžaznych, ſo njebojomy; wjele bóle jich nuſnoſcž ſa cžicženje ſwojeje duſche pójnawamy.

W měrje wumrjecž ſmėdžicž n. pſch. tež hrabja M. L. ſ Binzenborf, ſnaty ſałožer bratrowskeje gmejny. Pſched ſwojeje ſmjerczu, kotraž džen 9. meje 1760 pſchindže, wón džeſche: „Sa nětko ſ ſwojemu Sbwóznikej pójndu. Sa ſym hotomy a do wole ſwojeho Knjeſa zyle podaty, a wón je ſo mnu ſpokojom. Močže mje wón dlěje tudy trjebacž, dha ſym zyle hotomy, ſ njemu hič, pſchetož mi ničžo wjazy na pucžu njeje.“ Pod Maronitiſkim žohnowanjom, wot ſwojeho pſchichodneho ſyna S. ſ Wattewille jemu wudžělenym, wón poſledni wudych ſčini.

Duſcha, hdže chžeſch pytacž ſebi měra,
Hdyž džeſch ſ poſlednjemu bėdženju,
Hdyž ſo wócžto cžmi, ſmjercž bliži jěra,
Se rta jeno cžežke dychi du?

Chžeſch na ſamſne ſkutki nadžej ſtajičž?
Njecžin to! Tón pucž je wopacžny.
Chžeſch ty ſ cžlowſkej pomozu ſo ſhajicžž?
Božedla! Ty w ſtraſchnym bėdže ſy.

Wuſchowanje w hodžinach, hdyž mrějeſch,
Wotpocžinſ po bėdže we ſmjerczi
Seno w ſkhrjſta krwi a ranach ſmėjeſch,
To da mēr a ſbwónoſcž w wěcžnoſcži!

K. A. Fiedler.

Bjes Sbwóznika ničžo — ſ nim wſchitko!

„Sa ſym pſchichoſ, ſo bychu žiwjenje a wſcheho doſcž mēli“, tak praji (Zana 10, 11.) naſch dobry paſtyr, naſch ſwěrnny Sbwóznik, kiž je ſwój njebjeski trón wopuschcžič, ſo by wſchě ſawutlene a ſa bėdžene wozny ſhromadžič a wofſchewič. Žiwjenje a wſcheho doſcž! Žiwjenje, w kotrehož mozy ſpróžna duſcha laž ſ lichidłami horje ſleczi; žiwjenje, kotrež tež w ſmjerczi njewumrje, a pſchi tym wſcheho doſcž, wopravdžite, wěrne ſpokojenje, — ach, kak nětotryžkuli po tym žedži, kak nětotryžkuli jo w ſwěcže tu a tam podarmo pyta w ſamſnym hanjenju a bėhanju! A hlaj, pola njeho móžeſch jo namacž. Tykazy a ſaſotykozny ſu to ſhonili: „S tym žiwjenje ja ſapoczach, hdyž ſ wutrobu cže lubowach“, a: „Hdyž ja jeno tebye mam, dha ja ničžo njerodžu wo njebye a wo ſemju!“ Duž dha wěr to: Jeſuſ je tež ſa tebye pſchichoſ; tež ty móžeſch dženka a wſchitke dny ſ jeho poknoſcže bracz, ſchtož potrebaſch: žiwjenje a wſcheho doſcž. Tež ty dyrbiſch ſe ſamſneho ſhonjenja ſhwalicž ſmėcž: „Tón Knjes je mój paſtyr, na ničim ja nuſu njeměju“.

Božim džecžom wſchitko pobrachuje, wobhladujeſch-li je, kajkež ſame na ſebi ſu. Potom wone ſ zyla ničžo nimaju a ſu zyle ſhude a hubjene. Ale je tež něſchto, ſchtož wone we ſwojim njebjeskim Knjeſu mēle njebudžichu? Pobrachuje jim něſchto, hdyž maju Jeſuſa? Paruju ja wodacža hrěchow, hdyž mje ſkhrjſta

krej wobtrjepjuje? Nimap ja prawdoſcže, hdyž je wón moja prawdoſcž? Wubywa mi něſchto, ſchtož je ſ mojej ſbwónoſcži nuſne, hdyž je wón mój Bóh a Knjes? Ně, ta wěz wjele bóle takle ſteji: Nimapſch-li žaneho Sbwóznika, dha ničžo nimajſch, runjež by wſchitko mēl; je paſ Jeſuſ twój paſtyr, dha cži ničžo njepobrachuje, runjež by ničžo njemēl.

F.

O Žehnjo Bože ſwjate.

W naſymje 1864 Dr. Theodor Fliedner, wobnowjer diaconiſkeho ſaſtojaſtwa w ewangeliſkej zyrkwi a ſałožer wuſtawow w Kaiſerſwerthu, na ſmjertnym ložu ležeſche. Čžim bliže wón ſwój kónž pſchicž widžeſche, cžim bóle je wón, ſbaleny wot wſcheje ſamoprawdoſcže, ſo poſhynjowal ſ wěru do Božeje hnady a ſmilnoſcže, ſ pohladom na Jeſuſowu wujednaſku krej, bjes kotrejež dyrbjeli my ſadwėlowacž. S wótžowſkim požohnowanjom ſo wón wot tych ſwojich džeſche. Saſo wón nětko w cžěmnyh dole khodžicž pocža, wokoſtejazy thėrluſch: „O Žehnjo Bože ſwjate“ ſpėwachu, padžechu potom na ſwoje kolena a proſchachu ſa njeho wo ſbwóne ſlōncženje. Wjazy krocž mrějazy ſwoje pſchichlowanje ſpójnawacž dawawſche a ſhwataſche na to, bjes teho ſo budžicž hōrkocž ſmjercze ſkōdžicž mēl, 4. oktobra 1864 do raja wěcžneho mēra. Wuſpėwany thėrluſch, kotryž jemu ſ woſebitemu wofſchewjenju ſkūžeſche a jeho mrěcže polóžeſche, rěka takle:

O Žehnjo Bože ſwjate,
Na ſchizu ſarėſane,
A tej ſmjerczi ſa naſ date,
Naſ ſhoja tvoje rany;
Wſchón hrěch ſy wot naſ wſaſo,
To žiwjenje nam daſo.
Ssmil ſo nad nami, o Jeſu!

Čži ſ wutrobu džak damy,
So ſy pſches ſmjercž tak ſwėru
Naſ wumohl ſ cžerta thlamy;
Ach, daj nam žiwu wėru,
So ſ cžeſczi twojoh' ſmėcha
My hladamy ſo hrěcha.
Ssmil ſo nad nami, o Jeſu!

Ach, ſdzerž naſ, Jeſu, ſwėru
Pſchi ſwojeje krwi a ſmjerczi,
A poſhyni naſchu wėru,
Hdyž na naſ chzedža cžerczi;
Daj, hdyž ſe ſwěta džemy,
So twój raj herbujemy.
Daj nam ſwój mēr, o Jeſu!

F.

Knjeſowa kſchizna ból.

Młody cžlowjek bėſche ſwojeje mrějazej maczeri ſlubil, ſo chže junu pobožny muž byč. Lěta ſandžechu, a młodženž ſo ſlubi. Njewjeſta ſ tajkim ſkluſcheſche, koſiž ſo wo Knjeſa Jeſu ſa maſo ſtaraju. Naſ wona ſwojeho nawoženju narēcža, ſo we ſwjatym pójtnym czaſu ſobu do wjebeleho piwneho towarſtwa džeſche. Tam nětko ſedžachu a puncž pijachu, a nawoženja bėſche ſwoje „woboſy“, kaž to njewjeſta mjenowawſche, ſabył. Njejabžy paſ jeho wocži na wobras ſchizowaneho na ſčženje padnyſchtej. A jemu bė, jako byſchtej wocži Sbwóznika tak ſrudnje na njeho hladatej, a jako by ſklyſchal, ſwoju njebohu macž ſo jaſo modlicž, kaž bėſche wón to ſa czaſ ſwojeje młodoſcže tak huſto ſklyſchal: „Wſchitko, Knježe, chžu ja ſabyč, ženje twoju ſchiznu ból!“ Wón wjazy

ani brintot schklenzow, ani wyſtanje a wołanje roſwjekeleneho to-
warſtwa njeſklyſcheſche; jemu jeno we wuſchomaj kliczjeſche: „Wſchitko,
Anježe, chzu ja ſabycź, ženje twoju kſchižnu ból!“

Tak tu wón ſedžeſche, cziſche do ſo ponórjenty a ſe kſylami
we woczomaj. Duž jedyn ſ jeho ſuſodow do njeho ſtorczy a
džeſche: „„Nó, ſchto dha ty kſikalzo jaſo rypaſch?““ A njewólne
ſo jeho hubomaj wuſuže: „Wſchitko, Anježe, chzu ja ſabycź, ženje
twoju kſchižnu ból!“ Wón ſo ſtróži, jaſo bē to ſłowo wuprajik.
Někotſi poſphtowachu žortowacź; ale ſ wjeſelom bēſche kónz, jedyn
po druhim ſo wotſkali; a jaſo wón ſe ſwojej njewjeſtu domoj
džeſche, bē tež wona cziſcha a niž ſłowa njerjeſny. Wón ſaczu-
waſche, ſo je wona gromotna; ale jaſo bēſchtaj kſhēžne durje doz-
piłoj, jemu wona ruku ſawda a džeſche: „„Zano, wſchitko chzu
rad ſabycź, ženje jeho kſchižnu ból! Sa ſo czi dźakuju ja tole
ſłowo““.

Mój luby ſerbski cžitarjo! W tu kſwilu ſwjeczi kſheſcžijanka
žyrkej jaſo ſwjaty pōſtny cžaſ. Kaſ ión ty ſwjecžič? D ſo by
w tymle cžaſu tež twoje heſlo bylo a woſtało:

„Wſchitko, Anježe, chzu ja ſabycź,
Ženje twoju kſchižnu ból!“

F.

Schto je wěra?

Bēſche nan, kotryž raſ k ſwojej dźowcžicžy rjeſny: „Sdyž
budžeſch wjeſcha, chzu tebi prajicź, ſchto je wěra.“

Wěta ſo minychu, tola džeczo njebēſche ſabyló, ſchtož bē jemu
nan nēhdy prajik. Duž jene ranje k njemu ſtupi, prajizy:

„„Zano, ja drje ſym nētko wulka doſcź, ſo mohł mi prajicź,
ſchto je wěra.““

Nan na to holcžku piſhija, poſbēže ju horje na kſhamor, ſkſhili
ſo a, ſwojej ruzy wupſcheſtrēwſchi, džeſche:

„Stocž nētko dele do mojeju rukow!“

Džeczo na to kuſt do přēdka ſtupi a nana wuhlada; tola ſo
ſtrachowawſchi, ſo mohło padnycź, jaſo wróczo ſtupi.

Duž nan k dźowcžicžy rjeſny: „To njebēſche žana wěra; ſtocž
dele do mojeju rukow!“

Hiſchcže raſ džeczo do přēdka ſtupi a nētko widžeſche, kaſ nan
ſwojej ruzy wupſcheſtrjenej džerži, ſo by jo piſchi deleſtocženju
popadnył; duž džeczo, hiſchcže krocžel dale do přēdka ſtupiwſchi, ſo
ſtroſchtne do nanoweju rukow dele puſchcži.

„To bēſche wěra!“ nan na to, k ſwojej dźowcžicžy prajizy,
ju ſebi hnuty k wutrobje kłócžeſche.

Cžiniſch ty we ſwojej hrēſchnej nuſy tež tak, luby cžitarjo!

F.

Wobſadjenje ſary w Merſeburgu.

Powjedańcžto ſe ſtarich cžaſow.

(Wotracžowanje.)

Ach! kaſ jeho wutroba ſ radoſcžu poſtaſowawſche, jaſo tu ſwěrnju
lubu towarſchku ſwojeje mlodoſcže jaſo widžeſche! Wón te huſle
derje ſnajjeſche; mjeſ tyžaz podobnymi budžiče je wumaſal. Kaſtu
ſkylu dopomnjecžow wubudžichu wone w nim! Kaſ huſto bē doma
w malej ſtwicžy ſtejał a hrał, mjeſ tym ſo dobra macžerka hižom
ſpaſche, dobry ſtary nan pał ſ piſchekraſnjnym wócžtom pōdla
ſedžeſche a ſo nad hracžom a nad jaſnym ſwuſtom huſlow wu-
trobne ſradowawſche. Žyłe te poſlednje 10 ſrudne lēta, kotrež bē
jemu jeno luboſcž Wētki jaſo jenicžka jaſna ſwēža roſjaſniſka, bēchu
na wokomił ſabyte; jeho žyła mlodoſcž, tón rjany ſwētly, ſkoto-
wobrubjenty, nalēcžojagny cžaſ jeho mlodych lēt ſe ſwojimi lubo-

ſnyimi wabjazymi ſwuſkami ležeſche piſched nim. Hacž-tež-to maju
hiſchcže ſwój ſtary, dobry, jaſny ſwuſ, tele huſle? Ach! ſmēt
wſchaf je do rukow wſacž a jim jeno jedyn jenicžki ſwuſ wotwabicž,
jeno jedyn jenicžki! Ale mohło dha to nēſchto ſchtožecž? We woko-
miku bēchu wſchaf jaſo na ſwoje mēſto powiſnjene! Wēdy bē tał po-
myſlił, dha tež mējeſche huſle a ſmył w rukomaj a ſmyłny czi-
ſchinto a ſtrachocžiwje piſcheſ truny. Ach! tónle ſwuſ, tónle kraſny
ſwuſ, tónle 18 lēt wjazy njeſklyſchany ſwuſ; kaſ jemu piſcheſ wu-
trobju a piſcheſ duſchu džeſche; kaſ cziſchinto ſkoržo, kaſ boloftnje, kaſ
nēžnje porokuju ržeſche wón kaž hluboſe ſdychnjenje ſ duſche lubo-
wanjch huſlow, jaſo chžyłe prajicž: „Cžeho dla ſcže mje ſaſtorcžili,
kiž ja wſchēm waſchim wutrobam tał bliſko ſtejač, ſaſtorcžili ſ ma-
keho, lubeho domika do tuteho ſymneho puſteho ſwēta, hdžež je mi
wſcho zuſe, hdžež ničtō ſe mnu njerēczi, ničtō mi te lube male,
njeſapomnite pēſnje ſpēwacž njeda, kotrež Wam tał huſto a tał
rady prjōdł ſpēwacž.“ Ach haj! tele lube male pēſnje, wone
bēchu njeſapomnite! ſtejaču w tutym wokomiku jaſo ſe wſchēm
ſwojim kuſtom piſched duſchu naſcheho Bohuwēra. Wjeſwōlnje
kłócžeſche wón ſwoje lube huſle pod brodu a na ſwoju hrudž
(Bruſt), jaſo by jim pokaſacž chžył, ſo ma je hiſchcže lubo, a bjeſ
teho, ſo to po prawym chžyſche, cžehnjeſche jeho ruſa jaſo ſe ſmyłom
piſcheſ truny; ach! to kliczjeſche tał hnuzazy dźakownje, kaž ſłowo
ſhubjeneho a jaſo namaſaneho džēcža na macžerinej wutrobje, tał
proſcho, jim hiſchcže raſ ſwoje wucho ſpožcžicž, ſo ma tał wjele
prajicž a ſkoržicž, proſhycž a ſo dźakowacž, kaſ hnuzazy, kaſ ſ hlu-
boſka proſchachu te ſtare huſle, ſo by piſchezo jeno dale hrał! D
to tež ſo ſta, a prjedy hacž wón myſleſche a chžyſche, ſcžehowawſche
jedyn ſmył ja druhim. Zemu bē ſkoro, jaſo by jedyn žyłe drugi
hrał, jaſo by wón ſam jeno pōdla ſtał a piſchipoſkluhał, tał ſa-
torhjeny bē piſcheſ tute ſwuſki, kiž ſo jemu jaſo pjerchotaze, ſbōžne
ſony k wutrobje kłócžachu.

Wón raſ njepytny, ſo ſtary, kſhētro tołſty muž pobocžne durje
woczini, ſwopřēdka wčipnje ſ hłowu nuts pohlada a potom
cziſchinto do ſale ſtupi, a lēdom džeſacž krocželow ſeſady njeho
ſtejo, ſ piſchezo bōle piſchibjerazym ſpodžiwanjom jeho hracžu piſchi-
poſkluhaſche. A tole ſpodžiwanje njeſtateho poſkluharja piſche-
wobroczi ſo bōrſy do žiweje intereſſy nad hracžom; kōždy nowy
hlōſ piſchewodžeſche ſtary knjeſ ſ wuraſom najwjeſcheho ſpodobanja
je ſwojej ruku, jaſo by tał bił. A jaſo nētk naſch Bohuwēr po
piſchitwocženju ſe ſtareho cžaſa k wobſamknjenju zunjoſwjatocžny
hlōſ najlubſcheho kſhērluſcha ſwojeho njebocžicžkeho nana: „W wſchej
nuſy na Boha atd.“ ſe kſylnymi ſmyłkami hracž ſapocža, a piſchi
tym małym huſlam połne ſwuſki byrglow wotwabicž roſhmiſche,
njemōžeſche ſo ſtary knjeſ wjazy ſdžeržecž, piſchimny jeho njejabzy
ſa ruku a rjeſny: „Pocžakaj Wón wokomił, ja chzu ſeho piſche-
wodžecž!“ Bohuwēr, kiž wōjwodu bōrſy pōſna, ſo tał ſtróži, ſo
ſkoro huſle na ſemju puſchcži, a ſapocža tiſchepjetajo dla ſwojeje
kſhrobloſcže wo wodacže proſhycž. Tola ſtary knjeſ, temu wobarajo,
ſedžeſche hižom ſa celom a džeſche: „Nētk wot nowa a tał džeržany!
klyſchi Wón?“ Moje dla! myſli Bohuwēr Žēſora a ſapocža;
kſhutny mužiki hlōſ cella ſjednoczi ſo ſ zunim holcžazym hlōſom
jeho huſlow k hnuzazemu a jimazemu hracžu, a jaſo bē ſchtucžka
dokōncžena a Bohuwēr ſo hotowawſche, ſo by huſle ſ rukow položił,
ſawola ſtary knjeſ horliwje a na poł njewōlny: „Tón kſhērluſch
džē ma ſchēſcž ſchtucžkow! duž dale!“ A tał dha hrajeſchtaj tež
hiſchcže te pjecž ſchtucžkow; a ſ kōždej nowej ſchtucžku ſlijeſchtaj a
ſjednocžeſchtaj ſo wobaj hudžbnitaj a jeju inſtrumentaj piſchezo bōle
a bōle, a jeju duſchi poſbēhnyſchtej ſo nad tym k ſwjatocžnej
nutrownoczi.

(Piſchichodnje dale.)